

Sygn. akt II W 1112/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie - Wydział II Karny

Przewodniczący SSR Krzysztof Szmidt

Protokolant: Patrycja Prętnik

w obecności oskarżyciela publicznego – przedstawiciela K. w K. – P. S.

po rozpoznaniu w dniach 8 września 2015 roku, 8 października 2015 roku, 5 listopada 2015 roku, 19 listopada 2015 roku sprawy przeciwko

R. P. – s. J. i H. z d. R., ur. (...) we W., zam. (...)-(...) B., ul. (...), PESEL : (...),

obwinionemu o to, że :

w dniu 02.05.2015 r. około godziny 11.00 w miejscowości J., ul. (...), kierując pojazdem marki (...) o nr rej. (...) wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie zachował należytych środków ostrożności podczas włączania się do ruchu czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego pojazdem m-ki (...) o nr rej. (...) D. M., który omijając jego pojazd wpadł w poślizg, a następnie zjechał z drogi na pas zieleni powodując uszkodzenia pojazdu na kwotę około 3 tys. zł,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

I. **Uznaje obwinionego R. P.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, a stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to na mocy art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. **skazuje** go na grzywnę w kwocie 400 zł (czteryście złotych).

II. **Na mocy** art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądza od obwinionego R. P. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. M. kwotę 324 zł (trzysta dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów reprezentacji z wyboru.

III. **Na mocy** art. 118 § 1 i 3 k.p.w. oraz art. 21 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) **zasądza** od obwinionego R. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Krośnie kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków związanych z postępowaniem oraz należność biegłego ds. ruchu drogowego J. D. (1) w łącznej kwocie 1.166,80 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt sześć złotych, osiemdziesiąt groszy) oraz wymierza mu opłatę w kwocie 40 zł (czterdzieści złotych).

Sygn. akt II W 1112/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zdarzenie drogowe będące przedmiotem sprawy zaistniało w dniu 2 maja 2015 roku około godz. 11.00 na ulicy (...) w J.. Droga publiczna w miejscu zdarzenia przebiega na odcinku płaskim. Jej szerokość wynosi około 7 m, przy czym

nawierzchnia jest asfaltowa. Patrząc zgodnie z kierunkiem poruszania się samochodu osobowego m-ki (...) o nr rej. (...), który prowadził pokrzywdzony D. M. po lewej stronie znajduje się chodnik o szerokości około 2,5 m, którego wysokość wynosi 15 cm od korony jezdni. W czasie, gdy miało miejsce zdarzenie drogowe jezdni była mokra, przy czym miał miejsce niewielki opad.

Pokrzywdzony D. M. prowadził samochód osobowy m-ki (...) z prędkością do 50 km/h. W pewnej chwili zauważył z odległości 15-20 m wyjeżdżający na ulicę (...), z drogi podporządkowanej po prawej stronie samochód osobowy m-ki (...) o nr rej. (...), którym kierował obwiniony R. P.. W sytuacji powstałego zagrożenia pokrzywdzony D. M. podjął manewr skrętu w lewo, aby uniknąć zderzenia. Następnie skręcił w prawo, przy czym prowadzony przez niego samochód wpadł w poślizg na mokrej nawierzchni jezdni. W związku z niekontrolowanym ruchem pojazdu opuścił koronę jezdni, po czym uderzył w prawy krawężnik w wyniku czego odpadło tylne, lewe koło. Następnie po pasie zieleni pokonał odległość około 45 m, po czym zatrzymał się niemal prostopadle do osi jezdni w ten sposób, że koła osi przedniej wyjechały na jezdnię, a koła osi tylnej pozostały na pasie jezdni. Wartość szkody wycenionej przez ubezpieczyciela w samochodzie osobowym m-ki (...) wyniosła około 3.000 zł.

Po zdarzeniu obwiniony R. P. podjechał swoim samochodem osobowym m-ki (...) do miejsca, gdzie zatrzymał się samochód osobowy m-ki (...), przy czym zaprzeczał, iż wyjechał na ulicę (...). W tej sytuacji pokrzywdzony D. M. wezwał funkcjonariuszy Policji. Na miejsce przyjechali funkcjonariusze Policji – M. F. i J. D. (2), którzy odebrali oświadczenia od stron, co do przebiegu zdarzenia, przeprowadzili oględziny, które opisali w protokole oględzin oraz sporządzili szkic z miejsca zdarzenia.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie : częściowo wyjaśnień obwinionego R. P. k.37/2-38/1,39/2-40/1, zeznań świadków : D. M. k.38/1-39/1, M. F. k.40/1, J. D. (2) k.39/2, dokumentacji fotograficznej przedłożonej przez obwinionego R. P. k.13-20,43,44, dokumentacji fotograficznej przedłożonej przez pokrzywdzonego D. M. k.42, protokołu oględzin miejsca zdarzenia k.2-3, szkicu z miejsca zdarzenia sporządzonego przez funkcjonariusza Policji k.4, opinii biegłego ds. ruchu drogowego J. D. (1) k.49-53,63-64,77/2-78/1, szkicu z miejsca zdarzenia k.54, protokołu z symulacji z ruchu pojazdów przeprowadzonej przez biegłego k.55, zapisu z symulacji na płycie CD k.57, protokołu z eksperymentu k.65-70).

Obwiniony R. P. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W wyjaśnieniach złożonych na rozprawie stwierdził, iż do ulicy (...) podjechał samochodem osobowym m-ki (...) bardzo wolno, po czym zatrzymał się. Wówczas kierowca samochodu osobowego m-ki (...) przejechał przed nim, po czym w odległości 20-30 m dalej zjechał na prawo i uderzył kołem w prawy krawężnik, a następnie jechał jeszcze 80 m ulicą (...), przy czym częściowo obrócił się, ponownie zjechał na prawo i zatrzymał się w ten sposób, iż koła tylne znajdowały się na poboczu, a przód był skierowany prostopadle do osi jezdni k.37/1. Analizując wyjaśnienia obwinionego, Sąd uznał, iż są niewiarygodne w części, w której zaprzeczył, że wyjechał na ulicę (...) w J.. Podczas przesłuchania na rozprawie oprócz wersji, którą wyżej opisano obwiniony wyjaśnił, iż nie jest w stanie stwierdzić, czy zatrzymał samochód m-ki (...) 20 cm przed krawężnią drogi dojazdowej z ulicą (...), czy też wjechał na tę ulicę 5 cm k.38/1. Już z powyższego zestawienia wynika, iż wyjaśnienia obwinionego nie są jednoznaczne i konsekwentne. W celu wyjaśnienia kwestii, czy obwiniony wyjechał na ulicę (...) w J. należy brać pod uwagę nie tylko wyjaśnienia obwinionego R. P. oraz zeznania pokrzywdzonego D. M., ale również zeznania funkcjonariuszy Policji – M. F. i J. D. (2). Świadek M. F. zeznała, iż podczas rozpytania go na miejscu zdarzenia obwiniony twierdził, iż być może częściowo wyjechał na ulicę (...), ale nie do tego stopnia, aby spowodować zagrożenie k.40/1. Ze zdarzenia tego funkcjonariusz Policji M. F. sporządziła notatkę urzędową, w której przytoczyła stanowisko obwinionego na miejscu zdarzenia, iż być może wyjechał częściowo na pas jezdni dlatego, że wyjazd z firmy (...) ma ograniczoną widoczność, jednak nie więcej niż 20 cm (k.1). Świadek J. D. (2) również potwierdził okoliczności zawarte w powyższej notatce urzędowej (k.39/2). Zdaniem Sądu nie ma żadnych wątpliwości, iż świadkowie w osobach funkcjonariuszy Policji – M. F. i J. D. (2) są w pełni wiarygodni, bezstronni i nie zainteresowani wynikiem sprawy. Wykonywali wówczas czynności służbowe. Przebieg interwencji, a w tym wyżej opisane ustalenia potwierdzają zeznania pokrzywdzonego D. M., a w szczególności, iż przyczyną wykonania przez niego gwałtowanego skrętu w lewo,

a następnie w prawo, a w konsekwencji uszkodzenie samochodu osobowego m-ki (...) było wynikiem wyjechania przez obwinionego częściowo na ulicę (...) tj. stworzenie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Opinia biegłego ds. ruchu drogowego J. D. (1) oraz przeprowadzony na miejscu zdarzenia eksperyment procesowy wnioski ten w pełni potwierdziły. Biegły J. D. (1) na podstawie dowodów obiektywnych przeprowadził symulację na podstawie programu (...) w wersji 3.5.10. Z symulacji tej wynika, iż położenie końcowe samochodu osobowego m-ki (...) uzyskano przy prędkości początkowej 50 km/h. Przy prędkościach mniejszych oraz większych biegły nie uzyskał żądanego toru ruchu oraz położenia końcowego. Na tej podstawie wyraził pogląd, że samochód osobowy poruszał się z prędkością początkową 50 km/h, co jest zgodne z prędkością, którą deklarował w swoich zeznaniach kierujący tym pojazdem D. M. (k.53/1). Analizując protokół symulacji ruchu (k.55-56) oraz zapis symulacji na dołączonej płycie CD (k.57), odtworzonej na rozprawie (k.63/2) należy stwierdzić, iż wywód przeprowadzony przez biegłego jest logiczny i zgodny z teorią ruchu. Nie zawiera sprzeczności, luk, ani błędów. W związku z tym stanowi obiektywny dowód potwierdzający zeznania pokrzywdzonego D. M..

Sąd analizował odległość w jakiej znajdował się samochód osobowy m-ki (...), gdy kierowca samochodu osobowego m-ki (...) wyjeżdżał na ulicę (...) tj. stwarzał stan zagrożenia. Z zeznań pokrzywdzonego D. M. wynika, iż była to odległość 15-20 m (k.38/2). Biegły w przeprowadzonej symulacji ustalił, iż kierowca samochodu m-ki (...) podjął manewr skrętu w lewo w odległości 17,3 m od samochodu osobowego m-ki (...). Przy tym zaznaczył, iż całe zdarzenie miało charakter dynamiczny, ponieważ kierujący samochodem m-ki (...) był w ruchu, a prowadzący samochód osobowy m-ki (...) wysuwał się. W związku z tym w kolejnych sekwencjach odległości te zmieniają się. Z opinii biegłego wynika, iż w momencie, gdy samochód osobowy m-ki (...) był na wysokości samochodu osobowego m-ki (...) przód tego ostatniego był wysunięty na długości około 0,95 m na ulicę (...) (k.64/1). Wywody biegłego potwierdzają zeznania D. M. również w zakresie odległości w jakiej znajdował się, gdy zauważył wyjeżdżający samochód osobowy m-ki (...). Ustosunkowując się do stopnia w jakim obwiniony wyjechał na ulicę (...) należy stwierdzić, iż nie jest możliwe dokładne tego ustalenie. Niemniej opinia biegłego, z której wynika, iż obwiniony wyjechał na ulicę (...) na długość około 0,95 m (k.64/1) potwierdza zeznania D. M., iż obwiniony wyjechał na tę ulicę w znacznym stopniu, co pokrzywdzony określił w ten sposób, iż przód samochodu osobowego był na ulicy (...) do przednich lusterek (k.38/1).

Sąd badał widoczność jaką posiadał pokrzywdzony D. M. prowadząc samochód osobowy m-ki (...) ulicą (...). W tym celu miał miejsce eksperyment na miejscu zdarzenia. W czasie tego eksperymentu obwiniony R. P. ustawił samochód osobowy m-ki (...) w położeniu, które opisał w wyjaśnieniach złożonych podczas eksperymentu. Po dokonaniu pomiarów okazało się, iż przód samochodu znajduje się w odległości 42 cm od ulicy (...) z drogą dojazdową, przy czym z punktu widzenia kierowcy samochód m-ki (...) widoczny jest w całości z odległości 38 m (k.68). Ponadto Sąd zarządził ustawienie samochodu osobowego m-ki (...) w taki sposób, iż przednia, zewnętrzna część zderzaka znajdowała się na krawędzi ulicy (...) z drogą dojazdową. W tym położeniu z punktu widzenia kierowcy samochód osobowy m-ki (...) widoczny był w całości z odległości 47 m (k.68). Niezależnie od tego na wniosek obwinionego ustawiono samochód osobowy m-ki (...) w odległości 1,2 m od krawędzi ulicy (...) z drogą dojazdową. W tym położeniu samochód (...) widoczny był w całości z odległości 27 m (k.68-69). Oceniając wyniki eksperymentu należy stwierdzić, iż potwierdzają one opinie złożone wcześniej przez biegłego. Wyniki uzyskane w czasie eksperymentu nie zmieniają wniosków biegłego. W szczególności kierujący samochodem osobowym m-ki (...) miał ograniczoną możliwość zauważenia wyjeżdżającego samochodu osobowego m-ki (...) do niewielkiej odległości wynoszącej od 27 m do 47 m. W tej sytuacji Sąd podziela pogląd biegłego, iż manewr obronny wykonany przez kierowcę samochodu osobowego m-ki (...) musiał być gwałtowny. Zdaniem biegłego kierowca samochodu osobowego m-ki (...) był w mniejszej odległości niż 30 m, ponieważ podjął decyzję skrętu w lewo w stanie zagrożenia (k.77/2). Podzielając pogląd biegłego należy zwrócić uwagę, iż pokrzywdzony zeznał, iż zauważył wyjeżdżający z prawej strony samochód z odległości 15-20 m (k.38/1). Wskazuje to, iż również w tej części stanu faktycznego zeznania pokrzywdzonego potwierdza opinia biegłego. Na podstawie wyjaśnień obwinionego nie można wnioskować o torze jazdy pokrzywdzonego co najmniej do czasu, gdy znajdował się na wysokości ulicy dojazdowej. Obwiniony wyjaśnił na rozprawie, iż gdy dojeżdżał do ulicy (...) samochód osobowy m-ki (...) przejechał przed nim, a zauważył go, gdy był na wysokości drogi, którą jechał (k.38/1). W czasie eksperymentu obwiniony również wyjaśnił, iż samochód osobowy m-ki (...) zauważył, gdy był przed jego pojazdem, natomiast

wcześniej go nie widział (k.66). Wyjaśnienia te jednoznacznie wskazują, iż obwiniony R. P. nie obserwował należycie ulicy (...), ponieważ nie upewnił się, czy z lewej strony nie nadjeżdżają inne pojazdy. Stanowi to również dowód, iż nie wywiązał się z obowiązku ostrożności polegającego na baczным obserwowaniu drogi.

Sąd rozważał również element opinii biegłego, w którym stwierdził, iż przy zauważeniu wyjeżdżającego samochodu m-ki (...) z odległości 47 m, przy poruszaniu się z prędkością 50 km/h pokrzywdzony mógł zatrzymać samochód osobowy m-ki (...) na odcinku 30 m (k.77/2). Ustosunkowując się do powyższej kwestii należy stwierdzić, iż stan zagrożenia zaistniał w sytuacji, gdy kierujący samochodem m-ki (...) znajdował się w odległości mniejszej niż 30 m od samochodu osobowego m-ki (...). W tej sytuacji podjął prawidłowy manewr obronny skrętu w lewo.

Biegły zwrócił uwagę, iż zeznania pokrzywdzonego D. M. we wstępnej części nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym, a w szczególności, iż uderzył lewym, tylnym kołem w lewy krawężnik (k.38/2). Zdaniem Sądu zeznania te wynikają z okoliczności, iż w samochodzie osobowym m-ki (...) lewe tylne koło zostało wyrwane z zawieszenia, natomiast samo zdarzenie miało charakter dynamiczny i wiązało się ze znacznym stresem. Powyższe przyczyny spowodowały, iż pokrzywdzony mylnie je zinterpretował. Nie wpływa to na ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonego.

Zachowanie obwinionego R. P. wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Obwiniony naruszył obowiązek ostrożności rozumiany jako zasady bezpieczeństwa w uchu drogowym. Obowiązywała go należyta ostrożność przy prowadzeniu samochodu osobowego m-ki (...) rozumiana jako rozważne i ostrożne prowadzenie pojazdu, co polega na przedsięwzięciu przez kierowcę wszystkich tych czynności, które wg obiektywnej oceny są niezbędne dla zapewnienia optymalnego bezpieczeństwa ruchu w danej sytuacji, oraz na powstrzymaniu się od czynności, które wg tejże oceny mogłyby to niebezpieczeństwo zmniejszyć (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975, V KZP 2/74, Nr 34, poz. 33). Stan taki jest uzależniony od znajomości przepisów ruchu drogowego, odpowiedniej kondycji psychicznej i fizycznej w czasie jazdy, odpowiedniego stanu technicznego pojazdu, opanowania sztuki kierowania pojazdem oraz zdolności przewidywania i prawidłowego reagowania podczas jazdy. Spośród tych okoliczności obwiniony naruszył obowiązek przewidywania i prawidłowego reagowania podczas jazdy. Zasada należytej ostrożności jest najważniejszą z punktu widzenia bezpieczeństwa ruchu drogowego. „Każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymywania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć (wyrok SN z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW Nr 10-11, poz.130). Tymczasem obwiniony R. P. nie powstrzymał się od czynności polegającej na zachowaniu na skrzyżowaniu szczególnej ostrożności do czego zobowiązuje art. 25 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 roku Nr 108, poz. 908 t.j. z późn. zm.) zwanej dalej p.r.d. Powyższy przepis stanowi, iż kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa. Obwiniony R. P. nie obserwował, czy z lewej strony nie nadjeżdżają pojazdy i podjął manewr wyjechania na ulicę (...), czym naruszył art. 22 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 z późn. zm. zwanej dalej p.r.d.). Zasada obserwacji drogi przez kierującego pojazdem wynika z istoty obowiązku ostrożności. W wyroku SN z dnia 10 lutego 1976 r., III KRN 70/76 OSNPG 1976, Nr 4, poz. 34, czytamy : „Kierujący pojazdem ma m.in. obowiązek baczного i ciągłego obserwowania całej jezdni (...)”. Przyczyny te spowodowały, iż nie zauważył samochodu osobowego m-ki (...) i nie podjął decyzji o zaniechaniu wyjazdu na ulicę (...) w J.. Swoim postępowaniem naruszył art. 22 ust. 1 p.r.d., który stanowi, iż kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Zgodnie z art. 3 ust. 1 p.r.d. uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż obwiniony R. P. nie sprostął obowiązkowi zachowania szczególnej ostrożności nałożonemu na kierujących pojazdami w przypadku zmiany

kierunku jazdy, ponieważ jego obowiązkiem była nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiającą percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich.

Przy wymiarze kary Sąd brał pod uwagę następujące okoliczności :

- obciążające : znaczny stopień winy i szkodliwości społecznej zarzucanego mu czynu, sposób popełnienia wykroczenia, wielość naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, rażący stopień naruszonych zasad w ruchu drogowym, stworzenie znacznego zagrożenia dla życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego, znaczny stopień uszkodzenia samochodu osobowego m-ki (...), nagminność tego typu przestępstw;

- łagodzące : dotychczasową niekaralność (k.37/1), wartość szkody.

Niezależnie od powyższych okoliczności przy wymiarze kary Sąd brał pod uwagę sytuację osobistą i majątkową obwinionego (k.37/1).

Wymierzona grzywna w kwocie 400 zł spełni wobec obwinionego cel wychowawczy oraz nauczy go poszanowania dla porządku prawnego. Będzie to kara odpowiadająca stopniowi szkodliwości społecznej zarzucanego mu czynu, a jednocześnie osiągnie cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

O kosztach sądowych i opłacie orzeczono na podstawie przepisów powołanych w wyroku. Obwiniony R. P. posiada stałe zatrudnienie, przy czym osiąga dochody wynoszące około 5.000 zł m-cznie brutto, jest ojcem dwojga dzieci w wieku 2,5 roku oraz 8 m-cy, posiada poszukiwany zawód inżyniera elektrotechnika. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż posiada możliwość uiszczenia kosztów sądowych, a w tym opłaty.

Z/ Odpis wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem doręczyć obrońcy obwinionego – adw. G. S..